

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

únor 2016

10. ročník / 2. číslo

Hle, nyní je den příhodný, nyní je den spásy! (2K 6, 2b)

Z kázání svatého římského biskupa Lva Velikého

Pospěšme vstříc Kristu, my všichni, kteří s takovou zbožností slavíme a uctíváme jeho tajemství, pojdme všichni s ochotným srdcem. Nikdo ať při tomto setkání nechybí, ať není nikoho, kdo by nenesl světlo.¹

Jestliže zažiháme plamen svíce, chceme ukázat na Boží světlo toho, jenž přichází, od něhož pochází světlo všeho, co svítí, neboť on zahání temnoty nejtemnější a hojností věčného světla všechno osvěcuje. A chceme také co nejjasněji dát najevo, jak má zářit naše duše, chceme-li mu jít v ústrety.

A jako nesla Boží Matka a nejčistší Panna v náručí právě světlo a přišla na pomoc těm, kdo byli pohřženi v temnotách,² tak i my, jsouce osvětleni jeho světlem a držíce v rukou všem viditelné světlo svíce, spěšně vyjdeme naproti tomu, který je světlo právě.

Vždyť opravdu *světlo přišlo na svět*³ a svět zahalený tmou osvitilo, opravdu nás navštívil ten, který vychází z výsosti⁴ a osvitil ty, kdo seděli v temnotách. To je naše dnešní tajemství, a proto jsme vyšli se svícemi v rukou, proto přicházíme se světlem, abychom tak naznačili, že nám zazářilo světlo, a abychom se otevřeli jasu, který na nás od něho přechází. Pospěšme proto všichni společně a vyjdeme Bohu vstříc.

Přišlo to *pravé světlo, osvěcující každého člověka přicházejícího na tento svět*.⁵ Nuže bratři, všichni ať jsme osvětleni, všichni ať jsme plni jasu.

Nikdo z nás ať nezůstane neposvěcený tímto světlem, nikdo, koho zcela naplnilo, ať nesetrvává v noční temnotě, nýbrž vyjdeme všichni plni jasu. Byli jsme osvětleni, všichni společně vyjdeme naproti a se starcem Simeonem uvítejme ono světlo, jasné a věčné. Se Simeonem se z duše radujme a Původci a Otcí světla společně zazpívejme chvalozpěv díků, neboť on nám poslal právě světlo, zaplašil temnotu a všem nám dal zazářit svým světlem.

Skrze něho jsme také my uviděli Boží spásu, kterou připravil před očima všech národů⁶ a kterou nám zjevil ke slávě nového Izraele. A stejně jako byl Simeon pohledem na Krista zbaven pout pozemského života, i my jsme rázem byli osvobozeni od onoho starého a temného hříchu.

Také my jsme ve víře objali Krista, když k nám přišel z Betléma, a z pohanů jsme se stali Božím lidem, neboť Kristus je naše spasení od Boha Otce. Spatřili jsme Boha, když se stal člověkem; a protože jsme viděli, že Bůh přišel, a v duchu ho vzali do náruče, nazýváme se novým Izraelem. A proto každoročně slavíme tento Boží příchod a nikdy na něj nezapomeneme.

¹ Srov. Lk 1, 79

² Srov. J 1, 9

³ Lk 1, 78

⁴ J 1, 9 (Vulg.)

⁵ Srov. Lk 2, 30-31

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost kolem stolu v Communii

Kalendárium

2. února 2016 od 18,00 se bude v rotundě Nalezení sv. Kříže konat bohoslužba u příležitosti svátku Uvedení Páně do chrámu neboli Hromnice. Mimořádně to oslavíme v rotundě proto, že na Petřín je stále špatné spojení. Ovšem jinak si opět můžete donést svíčky, které budou na začátek obřadu požehnány.

8. února 2016 od 18,00 se v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 bude konat další Modlitební večer. Pokud byste se chtěli přidat a pomodlit se společně s námi za Boží blízkost v novém roce a vše další, co budeme mít na srdci, dejte, prosím, vědět mailem (madlova@starokatolici.cz) nebo osobně přímo v kostele sestře Monice, aby s vámi počítala kvůli vytištění biblických textů.

10. února 2016 v 18,00 se sejdeme v rotundě Nalezení sv. Kříže. V tento den nám totiž začíná postní doba Popeleční středou a tak při bohoslužbě bude možné se nejen vnitřně ztišit a řádně tak zahájit 40 dní před Velikonocemi, ale také se při této bohoslužbě bude udělovat popelec.

12. února 2016 v 17,00 se nebude konat tradičně bohoslužba v Communii, ale v rotundě Nalezení sv. Kříže. Tato kající bohoslužba bude zaměřena na svátost smíření.

Kalendář farní obce

Událo se

1. ledna 2016 od 15,00 jsme se sešli poprvé v novém občanském roce v katedrálním chrámu sv. Vavřince na Petříně a to proto, abychom společně oslavili slavnost Matky Boží Panny Marie. Následně kroky některých z nás vedly na Karlov do kostela Nanebevzetí Panny Marie, kde se **od 18,00** konalo ekumenické setkání všech církví začleněných do Ekumenické rady církví v ČR, které bylo přenášeno živě i Českou televizí na druhém programu. Při tomto setkání se převážně vzpomínalo na dozvuky slavností Mistra Jana Husa a také se připomínal odkaz Karla IV.

6. ledna 2016 v 17,00 jsme se společně sešli v rotundě Nalezení sv. Kříže a slavili jsme eucharistickou slavnost Zjevení Páně. Při této bohoslužbě se požehnala křída, kadidlo i voda. Všechny tyto věci jste si pak mohli vzít domů a věříme, že teď i nad vašimi dveřmi tkví nápis K + M + B 1 2016.

20. ledna 2016 v 17,00 se konala ekumenická bohoslužba v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí, kde se sešli někteří představitelé církví a oslavili společně bohoslužbu slova.

Narozeniny v únoru slaví:

PhDr. Patricie Anzari, Erik Vojtěch Boldiš, Michaela Brigid Bradley, Martin Dobeš, Miroslava Dušková, Klára Jirešová, Robert Kodym, Helena Konvalinová, Martina Kuhnová, Michal Martin Nadvorník, Vladimír Novák, Adam Ondráček, Iva Ondráčková, Iva Pletková, Kamila Spitzer, Stella Svobodová, Matouš Tůma, Petr Tvrdek, Hana Vinšová.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

Novoroční ekumenické setkání

2. 2. – Svátek Uvedení Páně do chrámu

Mal 3,1-4

Ž 24

Žd 2,14-18

L 2,22-40

„Mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy - světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael“ vyznává Simeon držící v náruči malého Ježíše.

Kristus je pro nás jediným světlem a to znamená, že bez něj je náš život skličující a ponuré šero. On je světlem rozptylujícím úzkosti. Takového Ježíše uviděl Simeon. Malého, a přece velkého. Slabého, a přece mocného. Takového ve víře a vedeni Duchem vidíme i my. To světlo zazářilo v prostorách starozákonního chrámu v Mariině i Simeonově náruči a září i do našich dnů.

7. 2. – 5. neděle v mezidobí

Iz 6,1-13

Ž 138

1K 15,1-11

L 5,1-11

Rybář ryb či rybář lidí. Rozdíl mezi zaměstnáním a povoláním. Z jednoho žijeme díky lidem, kteří nám práci dávají, z druhého žijeme z darů Božích. Zatímco práce je přesně časově ohraničená, povolání své hranice nemá. Povoláním netrávíme jen osm hodin denně, ale křesťanem jsme celý den, celý rok, celý život. Tak se nedržme mělčiny, kde na nás nic nečeká a vyjedme na hlubinu křesťanského života. Nebojme se vyslyšet Ježíšovu výzvu. I když my máme pocit, že naše práce je zbytečná, tak s Kristem má smysl a lepší výsledky než by se nám mohlo zdát. Přestaňme se vymlouvat na naši zkušenost, která nám říká, že nic nemá cenu. Nespolehejme se na sebe a své síly. Odpovězme kladně na Boží volání a své schopnosti vložme do rukou Hospodinových. Jen jako nástroj našeho Otce v nebesích máme možnost učinit tak velké věci, že to bude pro nás i pro ostatní neuvěřitelné. Chcete hlásat evangelium? Čiňte! Slova pomáhají v komunikaci, ale skutek a aktivita jsou mnohdy více než tisíc takových slov. Že už je pozdě, už bylo provedeno spousty chyb? Nevadí. S novou důvěrou překonejte staré chyby. A když uzdravíme takto sebe, začne se uzdravovat i naše okolí.

10. 2. – Popeleční středa

Jl 2,1-2.12-17 (Iz 58,1-12)

Ž 51

2K 5,20b-6,10

Mt 6,1-6.16-21

„Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu.“

Tato slova mají pronikavý, radikální tón. Prorok jako kdyby vyhlášoval výjimečný stav ohrožení. Ale i po těchto slovech hned následuje něco nadějného, krásný obraz Boží: „On je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a plný lásky, slituje se v neštěstí, znovu odpustí, zanechá po sobě požehnání...“

Popeleční středa je vždy výrazným dnem v roce, přestože to není svátek ani slavnost. Jen běžný všední den uprostřed týdne. Snad tím více vyniká jeho obsah a výzva, která burcuje člověka a nenechává ho lhostejným. Je také velkým voláním a darem nabízené milosti. Máme jej přijmout s mimořádnou otevřeností srdce. Svět kolem nás se utápí ve hmotě, ve spotřebním životním stylu. Již sám začíná podvědomě tušit potřebu postu. Nechme tedy spotřební a hlučný svět dnes a stejně tak po dalších 40 dní za dveřmi kostela, za dveřmi našeho srdce, a pozvěme k sobě blíž našeho Pána, který tak dlouho čeká na naše „Lituji...“

14. 2. – 1. neděle postní

Dt 26,1-11

Ž 91

Ř 10,8-13

L 4,1-13

Dobry a Zly – to je realita sveta, symetrie zivota a my v ni máme obstát. Proti každému zlu stojí dobrý Pán života. Jak obstojíme tváří v tvář pokoušení? Kolik vydrží víra? Kolik vydrží sám Bůh v Ježíšovi i v nás? Je to pokušení snadné a laciné cesty, kompromisu se zlem, pokušení lidské moci, pokušení oslňovat. Ježíšův zápas na poušti je vlastně celoživotním rozhodnutím se pro Boží plány. Připomíná, že ďábel se snaží být u každého dobrého díla, aby ho zvrátil, zpochybnil a zničil.

Člověk nežije sám. Jak v dobro, tak i ve zlu v nás triumfuje Bůh nebo ďábel. Ježíš ho odkazuje do patřičných mezí, zahání ho.

Lukáš končí ten příběh větou o tom, že ďábel se nevzdává a čeká na svůj čas. Ten čas měl být časem Ježíšova utrpení. Ale tento čas nepatřil jemu, patřil Ježíšovi a jeho definitivnímu vítězství.

21. 2. – 2. neděle postní

Gn 15,1-12.17-18

Ž 27

Fp 3,17-4,1

L 9,29-36 (L 13,31-35)

Možná stále toužíme se s někým setkat, nebo někdo neustále touží po tom, se setkat se s námi. Možná stále hledáme a stále nemůžeme najít tu správnou osobu, nebo ta správná osoba nemůže najít nás. Hledáme a nemůžeme nalézt. Napadlo nás někdy, že tak volá naše srdce po Pánu, že tak volá Pán nás? Dovolme Bohu, aby se s námi setkal. Když Ježíš „vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se“, apoštolové nevěděli, že budou svědky Ježíšova setkání s Mojžíšem a Eliášem. Tehdy byli oslovení: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“ Je čas vystoupit na horu. Během postního období jsme všichni různým způsobem zvaní na setkání s Ježíšem. Podstatné je, že se chceme s Božím Synem setkat. Zpočátku může být těžké najít si čas na toto setkání. Velmi rychle však poznáme, že nás obohacuje.

Poslouvejme Boha ve svém srdci a udělejme vše, co žádá. Je to náročné, to ano, ale Bůh bohatě odměňuje dobrou vůli člověka, který se k němu obrací s důvěrou. Na setkání, ke kterému v hodině smrti všichni směřujeme, se v tomto postním období chceme připravit upřímným setkáváním s trpícím Božím Synem. Vždyť „je dobré, že jsme zde“.

24. 2. – Svátek sv. Matěje

Sk 1,15-17.20-26

Ž 113

J 15,9-17

I v jádru církve se vždy vyskytnou lidé, jimž bude sláva Božích apoštolů málo, lidé, kteří budou chtít vzít režii všeho do vlastních rukou. Ale přesto v ní Bůh přemáhá zlo dobrem a nabízí cestu, která vede k životu. Proto jako náhradník za Jidáše byl vylosován Matěj. Tradice říká, že šel hlásat evangelium do Etiopie a tam byl ukřižován jako jeho Pán. Položil svůj život za toho, který o sobě říká: Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás. Často o tom přemýšlejme. My jsme si Ježíše nevybrali, ale On si nás našel, on si nás vyvolil a povolal, on za nás položil svůj život. Zůstávejme v jeho lásce.

28. 2. – 3. neděle postní

Iz 55,1-9

Ž 63

1K 10,1-13

L 13,1-9

Slyšeli jste už, že se o něčem řekne „to je dobrá investice“ nebo se řekne „to byla zlá investice“. Investicí se rozumí materiální, finanční či duchovní prostředky, které použijeme, abychom dosáhli nějaký cíl. Dosažený cíl má potom vložené prostředky, zvláště finanční, vícenásobně vynahradiť. Tak to funguje například v podnikání. Funguje to však tak i v našich zahradách. Ošetřujeme ovocné stromky, květiny, zeleninu, kupujeme velmi drahé přípravky proti škůdcům, zkrátka se snažíme dělat maximum, aby ta naše zeleň před domkem byla, co nejlepší. Pak oprávněně doufáme, že vložené investice se nám vrátí. Jestliže se tak nestane, máme zlost. Proto asi bez problémů můžeme chápat Ježíšovo podobenství o neplodném fíkovníku a nervozitě vlastníka, který chtěl dát fíkovník pokácet. Vždyť už tři roky nepřinesl úrodu a tak starost o něj - investice, byly nadarmo. Ježíšovo podobenství však není poučením pro zahrádkáře a pěstovatele, ale je poučením pro každého člověka. Fíkovníkem je každý člověk. Rozdíl je jen v tom, že někteří lidé jsou úrodní a druzí neúrodní.

Už ve Starém Zákoně byl známý obraz Boha hospodáře, který čeká od národa úrodu, neboť vložil do něho velké investice. Ne vždy však se byla jeho očekávání naplněna. I přesto učinil investici další, a to největší investici. Bůh poslal na zem svého Syna Ježíše. On měl narušený pořádek a vztah s Bohem znovu restaurovat prostřednictvím smrti na kříži. Aby měl na této investici účast každý člověk, založil Ježíš svátosti, které umožňují každému, kdo je přijme, čerpat z velkého bohatství Ježíšovy smrti.

A proto se už nyní můžeme rozmyšlet sami nad sebou. Otázka této chvíle je jasná: jak jsme využili investice, které do nás Bůh skrze Ježíše a svátosti vložil? Žijeme v atmosféře jednotlivých svátostí, které jsme přijali? Jsme úrodné nebo neúrodné fíkovníky? Dejme si dnes upřímné předsevzetí žít tak, abychom jednou mohli v duchu slov sv. Pavla říci: investice Boží nebyla ve mně nadarmo.

Životopisy svatých

Svatý Josef Toufar

Josef Toufar byl zbožný římskokatolický kněz a farář. Nebyl sice žádným velkým intelektuálem, ale lidmi ve své farnosti byl oblíben, protože tu pro své farníky dokázal být a uměl jim pomoci. Když se však jednoho osudného dne při jeho kázání pohnul křížek na svatostánku, idylka venkovského faráře rázem skončila. Komunistický režim se po druhé světové válce čím dál tím silněji snažil zdiskreditovat církev a pronásledoval její služebníky. Číhošťský zázrak tak přišel právě vhod a oči pronásledovatelů se obrátily k nejnepatrnějšímu z nepatrných. Proces Toufar vs. stát mohl začít a za zavřenými dveřmi se dalo dělat a utajit cokoliv...

Toufar se narodil 14. července 1902 v Arnolci u Polné a hned druhý den ho jeho rodiče nechali pokřtít jako Josefa Jindřicha ve farním chrámu sv. Markéty ve Zhoří. Jeho otec, taky Josef, měl v Arnolci hostinec a dlouhá léta v obci zastával funkci starosty. Se svou ženou Marií měl dohromady pět dětí: Bohuslava, Vladimíra, Stanislava, Josefa a Boženu. Když však bylo Toufarovi 8 let, jeho matka předčasně zesnula a její smrt malým chlapcem hodně otřásla. Toufarův otec věděl, že o hostinec, 33 hektarů půdy, které vlastnil, a o své děti se sám nepostará, a tak se podruhé oženil s Kateřinou Kasalovou. Jeho plán mít další hodnou a pracovitou ženu vyšel jen částečně. Jeho děti Kateřina sice milovala, ale k práci se moc neměla a tak jejich hospodářství začalo trochu upadat.

Své dětství prožil typickým způsobem chlapce, který si rád hrál s vrstevníky, pral se a dováděl, ale také musel pracovat doma a také chodil do kostela. Říká se, že už jako malý si Josef hrál na kněze. Shromáždil si k sobě děti z vesnice, sám pak vylezl na strom a z něj jim kázal. V roce 1908 se jeho povinnosti rozšířily ještě o docházku do obecné školy. Značné problémy mu dělalo psaní a úprava, možná by byl dnes diagnostikován jako dysgrafik. Navíc jako syn hospodáře nemohl do školy chodit pravidelně. Na prvním místě byla práce na gruntu a teprve potom škola. Obecnou školní docházku ukončil 14. července 1916. O dva roky dříve si podal přihlášku do Borommea v Hradci Králové. Tato střední škola připravovala možné kandidáty kněžství ke vstupu do semináře, ale válečný konflikt Toufarovi nástup na tuto školu znemožnil. Zůstal tedy doma a věnoval se práci pro otce, který domácnost vedl pevnou až trochu despotickou rukou.

Kromě 18 měsíců, které strávil ve vojenské službě v Brně u 10. pěšího

Životopisy svatých

pluku Jana Sladkého Koziny, nikdy neopustil Arnolec. Věnoval se ve své rodné obci organizaci kulturního života. Spoluorganizoval poutě a slavnosti, rád chodíval na taneční zábavy, zpíval a hrál na kontrabas v místní hudební kapele. Nevyhýbal se ani společenskému styku s dívkami.

Po smrti otce v roce 1927 se u Toufarů uvolnily poměry. Josefův bratr převzal se svou manželkou hospodářství a Josef mu ještě asi rok s prací pomáhal. Dokonce se přihlásil na Odbornou hospodářskou školu v Polné a absolvoval tam první ročník. Během této doby však v něm plně uzrálo jeho rozhodnutí pro kněžství a sám se připravil na přijímací řízení do primy gymnázia v Německém Brodě (dnes Havlíčkův Brod). Pro svůj přibližně dvanáctiletý věkový rozdíl si získal od spolužáků přezdívku „děda“. Studium mu šlo ze začátku velmi dobře, takže dokonce po prvním ročníku složil postupové zkoušky a přestoupil rovnou do tercie. Po kvintě se však rozhodl přestoupit na gymnázium v Chotěboři, protože jeho problémy s profesorem matematiky vyústily do takové míry, že by mu mohlo hrozit vyloučení. V Chotěboři pak následně v roce 1935 odmaturoval a ve stejném roce nastupuje do semináře v Hradci Králové.

Kněžské svěcení přijal 29. června 1940 z rukou biskupa Mořice Píchy a svou první bohoslužbu odsloužil na svátek sv. Cyrila a Metoděje ve farním chrámu ve Zhoři. Jeho primici předcházela pout', která vedla od jeho rodného domu až ke kostelu. V Arnolci to byla velká sláva, která se zapsala do paměti všech zúčastněných. Kostel ve Zhoři byl zcela zaplněn. Pro svůj primiční obrázek si vybral podobiznu Anežky České (v té době zatím jen blahoslavené) a text: „Za hlasem Tvým jsem, Pane, šel, dej sílu duši mé.“

Jeho prvním působištěm byla farnost v městečku Zahrádka, kde nepracoval jako jeho předchůdce Schwallera, jenž plnil pouze bohoslužebné povinnosti, ale začal s novým způsobem pastorače, kdy organizoval farní život, pořádal různé akce, staral se o potřebné, převážně děti a chudé. Také pomáhal krýt různé protinacistické aktivity, pomáhal místním židům a nebál asi vlasteneckých kázání. Toufar musel být několikrát svědkem toho, jak gestapo odvedlo a následně popravilo několik jeho farníků. Nejsilnější zážitek této nelehké doby byla asi smrt pana Václava Tomka, který ve svém mlýně mlel mouku bez povolení. Před výslechem gestapa se ze strachu a zoufalství zabil. V dubnu 1944 mu pak Toufar sloužil pohřeb, kterého se zúčastnilo přes osm tisíc lidí z širokého okolí. Tomka se tak stal určitým tichým symbolem protiněmecké demonstrace.

Po válce se pak Toufar mohl ještě více naplno vrhnout do svých

Životopisy svatých

pastoračních aktivit. V obci zakládá Sdružení katolické mládeže, (kterému se marně pokoušelo konkurovat Svaz sovětské mládeže, ale neměl ani z desetiny tolik členů), organizuje duchovní obnovy, poutě, modlitební setkání, ale i taneční setkání, sportovní akce, divadelní představení atd. K této činnosti byl velmi inspirován odkazem sv. Dona Bosca. Již v září 1945 se také dostává do prvního konfliktu s režimem, tentokrát zastoupený okresním národním výborem. Ten totiž naplánoval slavnostní akci, při níž měla být odhalena deska obětí druhé světové války. Její průběh byl však naplánovat na dobu, kdy se konají bohoslužby. Toufar sice požádal, aby akci posunuly až po bohoslužbách, ale jeho žádost byla ignorována. Akce se zúčastnilo několik tisíc lidí. Bohužel však během akce došlo i tragické nehodě – spadl kabel s elektrickým proudem a zabil tak 7 lidí a několik jich bylo zraněno.

Toufarův světicí biskup ho 1. dubna 1946 ustanovil svým dekretem za jediného duchovního v obci Zahrádka a 12. dubna, kdy se konala k této příležitosti slavnostní bohoslužba a kostel byl přeplněn lidmi jak ráno, tak i odpoledne, svědčil o tom, že Toufar nebyl jen obyčejným knězem, ale že si u svých farníků vysloužil velikou vážnost a důvěru.

V květnu 1946, kdy proběhly první poválečné volby do Národního shromáždění, se Toufar dost aktivně angažoval v Československé straně lidové. Účastnil se schůzí a diskuzí, kde dost jasně varoval před nebezpečím komunismu. Měl tedy významný podíl na tom, že volby v Zahrádkách vyhráli Lidovci, i když jen o 6 hlasů vůči komunistům. Tím si zařídil další mínus u státní moci.

Proto také po komunistickém puči v únoru 1948 komunističtí funkcionáři v Zahrádce zažádali u hradeckého biskupa Píchy o přeložení Toufara jinam. Odvolávali se na to, že je to přání veřejnosti a proto by se mu mělo vyhovět. Toufar se však o tomto jejich plánu dozvěděl a tak nějak mimoděk se o svém přeložení zmínil při nedělní bohoslužbě. To zahrádecké natolik pobouřilo, že začali psát petice proti zamýšlenému přeložení. Ovšem biskupství nedokázalo odolat věčnému nátlaku ze strany moci a Toufara požádala o rezignaci a nabídla mu přeložení do Číhoště. Toufar tuto nabídku přijal 1. dubna 1948.

na uzavření dohody s církví, skončila

I zde byl oblíben farníky a věnoval se ožívování farní obce. Opět se věnoval sociální pomoci potřebným, opravám kostela a v obci zřídil dokonce i zubařskou živnost. Ovšem v té době zesiluje úsilí komunistických orgánů o podřízení si církevní instituce. V první vlně, která byla založena spíše

pro komunisty neúspěchem a tak přecházejí do otevřeného boje. Prezident Gottwald požádal tzv. církevní šestku (Alexej Čepička, Vladimír Klementis, Zdeněk Firlinger, Jiří Hendrych, Václav Kopecký a Viliam Široký), aby co nejrychleji připravili na církevní představitele nějaký kompromitující materiál. Bylo připraveno i nové vládní nařízení, kterým měla být zajištěna podřízenost církve státu. Právě v této situaci se Josef Toufar nacházel v Číhošti a snažil se v těchto podmínkách nějak uspět s čistým štítem. Bohužel státní orgány měly jiné představy.

Na 3. neděli adventní 11. prosince 1949 se při Toufarově kázání zvláště pohnul křížek na oltáři a zůstal vychýlen a natočen směrem ke kazatelně. Toufar sám tento pohyb kříže neviděl, ale mezi věřícími to vidělo asi 20 lidí. 25. prosince 1949 se navíc pohyb kříže při bohoslužbě opakoval. Pověst o tomto úkazu se rychle šířila a tak tzv. Číhošťský zázrak brzy získal pozornost i StB. Do Číhoště se začali sjíždět poutníci i zvědavci, což se ani trochu nehodilo do plánů komunistické strany. Dne 28. ledna 1950 byl Toufar tajně unesen státní bezpečností do věznice ve Valdicích. Tam byl mučen bitím, elektrickým proudem a žízni a nucen k přiznání, že pohyb kříže byl způsoben nějakým mechanismem, aby tak kněz oklamal své věřící. Tak chtěla vláda dokázat, že je křesťanské náboženství plně podvodu a manipulace, jež mimo jiné skrývá touhu po zničení míru.

Technici státní bezpečnosti však nemohli přijít na žádný mechanismus, který by byl schopný křížem hýbat a zároveň nebýt vidět. Po čtyři týdny se snažili získat skutečné přiznání, jakým způsobem farář rozhýbal kříž. Marně. Toufar se neměl k čemu přiznat, s pohybem kříže neměl nic společného. Přesto se to komunistická strana snažila jakkoli dokázat. Natáčela dokonce i dokumentární film o „podvodném číhošťském zázraku“, ve kterém se na pár vteřin objeví i sám Josef Toufar. V dosti špatném zdravotním stavu ho 23. a 24. února přivezli natočit rekonstrukci pohybu kříže.

25. února však již byl akutně převezen nemocnice v Praze, kde musel podstoupit operaci. V(1950) nemocniční zprávě musel ošetřující lékař na příkaz StB

zanést jako příčinu úmrtí prasklý žaludeční vřed, ale ještě v témže roce se začalo spekulovat o tom, že dal vedoucí vyšetřovacího týmu, Ladislav Mácha, Toufarovi jakousi kyselinu, která mu problémy se zažívacím traktem způsobila. Teprve po 18 letech se k operaci vyjádřil MUDr. František Mauer, který při operaci asistoval, s tím, že byl kněz neobyčejně surovým způsobem utlučen k smrti a i když se snažili udělat, co bylo v jejich silách, pacientovi již nebylo pomoci.

*Dokument: Běda
tomu, skrze něhož*

Životopisy svatých

Josef Toufar byl následně pohřben do hromadného hrobu na hřbitově v Praze-Ďáblicích pod falešným jménem J. Zouhar. Jeho neteř, Marie Pospíšilová, se stále snažila dozvědět, kde její strýc skončil, kde ho uvěznili a nepřestávala po něm pátrat celé čtyři roky, než jí z odpovědných míst byla sdělena oficiální verze Toufarova úmrtí.

Ladislav Mácha byl nejprve potrestán jen stranickou důtkou a to spíše jen za neúspěch akce než za umučení vyšetřovaného. V roce 1968 byl navíc soudem zproštěn viny zcela, protože nebylo možné dokázat, že Mácha se provinil přímo vraždou a zneužití pravomocí bylo v tu chvíli již promlčeno. K potrestání nepomohl ani článek Jiří Brabence, který vyšel v témže roce v Lidových novinách a který celé kauze o Toufarovi informoval a odhalil celou řadu nových skutečností. Ovšem v roce 1998 byl Mácha opět u soudu a tentokrát byl odsouzen za těžké ublížení na zdraví a zneužití moci úřední a služební k trestu odnětí svobody na pět let. Mácha se však proti tomuto trestu odvolal a v roce 1999 vyšší soud snížil dobu trestu na dva roky. Mácha však několikrát za sebou odmítl nástup výkonu trestu ze zdravotních důvodů, takže nakonec do věznice nastoupil až 16. ledna 2002. Po uplynutí poloviny trestu byl v lednu 2003 podmíněčně propuštěn.

V roce 2013 římskokatolická církev zahájila proces blahořečení Josefa Toufara, k čemuž byla potřeba exhumace jeho ostatků a jejich identifikace. Po získání finančních prostředků a svolení byly na svátek sv. Anežky České vyzvednuty Toufarovy ostatky z hromadného hrobu v Ďáblicích a testy DNA prokázaly, že na 99% se jedná Josefa Toufara. V neděli 12. července 2015 byl v Číhošti uspořádán pohřeb Josefa Toufara se slavnostní bohoslužbou, které předsedal hradecký biskup Jan Vokál a kázání se ujal Dominik kardinál Duka. Číhošťský farář tak konečně našel důstojné místo posledního odpočinku právě v kostele, které bylo jeho posledním místem působení.

Starokatolická církev má Josefa Toufara jakožto mučedníka mezi svými svatými již od 90. let.

Farní vyúčtování za měsíc leden 2016

Příjmy:

sbírky 4 810,-
příspěvky..... 7 300,-
úroky z účtu 272,-

CELKEM: 12 382,-

Výdaje:

Communio (nájem)..... 843,-
Communio (služby) 280,-
Telefonica O2 599,-
varhanní doprovod 3 500,-
poplatky za účet 70,-

CELKEM: 5 292,-

ROZDÍL: 7 090,-

Běžný účet k 31. 1. 2016: 966 978,-
Pokladna k 31. 1. 2016: 27 433,-
CELKEM: 987 321,-